

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.283/2020/10.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Keszei Gergely Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe** ügyintéző: dr. Keszei Gergely ügyvéd) által képviselt **felperes (felperes címe)** felperesnek - dr. Juhász Judit kamarai jogtanácsos által képviselt **alperes (alperes címe)** alperes ellen kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 80.M.150/2017/115. számú ítélete ellen az alperes 117. sorszámon, míg a felperes 118. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az elmaradt illetmény összegét 35.268.786 (harmincötmillió-kétszázhatvannyolcezer-hétszázhatvannyolc) forintra, a cafeteria összegét 2.151.781 (kétmillió-százötvenegyezer-hétszáznyolcvanegy) forintra, a mozgóbér összegét 6.739.381 (hatmillió-hétszázharminckilencezer-háromszáznyolcvanegy) forintra felemeli, a kamatfizetés kezdő időpontját 2016. március 20. napjára módosítja, egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 150.000 (százötvenezer) forint + Áfa másodfokú perköltséget.

A másodfokú eljárás illetékét az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az alapjául szolgáló tényállás

- [1] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a megismételt eljárásban a 2020. március 13. napján hozott 80.M.150/2017/115. sorszámu ítéletében megállapította, hogy az alperes 2011. március 31. napján jogellenesen szüntette meg a felperes jogviszonyát és kötelezte az alperest, hogy a felperest eredeti munkakörében foglalkoztassa tovább. Egyben kötelezte az alperest elmaradt illetmény címén 29.772.346 forint, cafeteria címén 1.758.170 forint és mozgóbér címén 6.004.495 forint, valamint ezen összegek után járó késedelmi kamat megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest 900.000 forint + 243.000 forint Áfa perköltség megfizetésére kötelezte a felperes javára és akként rendelkezett, hogy az eljárás illetékét és a szakértői díjakat az állam viseli.
- [2] Az elsőfokú bíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.I.10.205/2016/4. számú végzése alapján megismételt eljárásban a kiegészített bizonyítási eljárást követően az alábbi tényállást állapította meg.

- [3] A felperes 1999. március 1-jétől állt az alperessel, illetve jogelődjével kormánytisztviselői jogviszonyban, a felperes gyermekparalízis megbetegedésben szenved, továbbá halláskárosult.
- [4] A felperes 2010. október 5-én kérelmet írt az alperes humánpolitikai főosztályvezetője, **P.É.** részére. Ebben rögzítette, hogy 2008-tól a különleges ügyek ellenőrzési főosztályán revizorként dolgozik és továbbra is ezen a területen szeretne maradni. Kitért arra, hogy egy gyermekkori megbetegedés (gyermekparalízis) miatt enyhe fokú mozgáskorlátozott, ez nem akadályozza az elvégzendő munkában, de a több órás utazás, többszöri átszálással már súlyos nehézséget jelentene, ezért kérte, hogy a folyamatban lévő átszervezés során a közlekedési nehézségek elkerülése miatt továbbra is - a revizori munkaköre megtartása mellett - a ... Igazgatóságon, a **V.** úton dolgozhasson tovább.
- [5] A felperes 2010. december 23-án az **Intézmény** Regionális főigazgatójának, **T.C.Cs.** írt kérelmében a szóbeli megbeszélés alapján áthelyezését kérte a ... Igazgatósága **Osztály**-ról a ... Főosztályára, a **B.B.** útra.
- [6] Ezt követően a felperes 2011. január 19-től átkerült az alperes **Igazgatóság** állományába az **Osztály** szervezeti egységéhez **ellenőr** munkakörbe. Közvetlen felettese **dr. K.Z.** osztályvezető lett, a főosztályt **N.P.** vezette. A feladatát képezte az ... és információ gyűjtése, az ... felderítése, helyszíni ellenőrzések lefolytatása, számlaadási kötelezettség teljesítése, ... ellenőrzése, könyvek, nyilvántartások meglétének, vezetésének vizsgálata, bizonylat megőrzési kötelezettség vizsgálata, nyugta-és számlaadási kötelezettség teljesítésének ellenőrzése, kezdő vállalkozásokkal kapcsolatfelvétel, preventív ellenőrzés, ... felderítése, üzletzárások, tevékenységek felfüggesztése, lebonyolítása és ezek végrehajtásának ellenőrzése, vezetői utasítás alapján országos, helyi akciókban való részvétel.
- [7] A felperes 2003-2010. között revizori, illetve **ellenőr** munkakörökre alkalmas minősítést kapott. 2019. január 19-i áthelyezését követően alkalmassági vizsgálatára nem került sor.
- [8] 2011. január 19-én a főosztályvezetővel és az osztályvezetővel folytatott beszélgetést a felperes a későbbi munkaköri feladatairól, ekkor nem említette megbetegedéseit, arról felettesei sem szereztek személyes tapasztalatot.
- [9] A felperes 2011. február 14. és március 8. között keresőképtelen állományban volt.
- [10] 2011. február 14-én **dr. K.Z.** elektronikus levélben tájékoztatta a főosztályvezetőt a felperes aznap bejelentett betegségének tényéről, a megbízólevelek átvételével és ügyfél telefonos idézésével kapcsolatos hiányosságairól. Rögzítette továbbá a felperes által a helyszíni bejárason készült jegyzőkönyvekkel kapcsolatos kifogásait.
- [11] 2011. március 9-én **dr. K.Z.** arról tájékoztatta a felperest, hogy nyugtaellenőrzést kell végeznie, amely napi 5-8 ellenőrzést foglal magában. A felperes ekkor úgy nyilatkozott, hogy fizikailag ennyi darabszámot nem tud elvállalni, egyben a főosztályvezető részére is jelezte, hogy a területi munkát fizikai-egészségi állapota miatt nem tudja ellátni, illetőleg azt, hogy mozgásával kapcsolatos betegsége van.
- [12] Az alperes a 2011. március 29. napján kelt és 2011. március 31-én közölt felmentéssel a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 8. § (1)

bekezdés b) pontja alapján indokolás nélkül megszüntette a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát és a felmentési idő alatt mentesítette a munkavégzési kötelezettség alól.

- [13] A felperesnek a Heine-Medin megbetegedésből végtag deformitása, boka mozgáskorlátozottsága és bal alsó végtag gyengesége maradt vissza, következményes járási bizonytalansággal. Továbbá az ellenoldalon csípőízület veleszületett fejlődési zavara áll fenn, amelyre tekintettel mozgáskorlátozottnak minősül, tömegközlekedési eszközök használatára nem képes. 1996-ban a felperesnél halláscsökkenés jelentkezett, és kezdetben jobb, majd bal oldalon is hallókészülék viselésére szorult, ez az állapot 2011-ben már igazoltan fennállt. Mindezekre tekintettel a helyszínrre kijárást napi rendszerességgel igénylő munkát tartósan ellátni ereje különös megfeszítésével sem volt képes. Halláskárosodása a verbális kommunikációban akadályozta, de ereje megfeszítésével ennek elvégzésére képes lehetett.
- [14] A felperes 2012. áprilisától 2020. márciusáig 3.796.914 forint rehabilitációs ellátásban, 2011. július 4-től 2012. március 29-ig 563.160 forint álláskeresői járadékban, 2013. július 1-től 2014. február 19-ig 40.000 forint, 2016. február 4-től 2017. december 31-ig 1.597.178 forint egyéb jogviszonyban elért jövedelemben részesült.
- [15] A felperes a jogviszony jogellenes megszüntetése és a jogkövetkezmények alkalmazása iránt előterjesztett keresetét az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban nagyobb részt megalapozottnak találta a Ktjv. 2. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 60. § (1)-(2) bekezdése alapján.
- [16] A Kúria iránymutatásainak megfelelően abban a kérdésben folytatott le bizonyítási eljárást, hogy az alperes az irányadó jogszabályoknak megfelelő munkakörben, a fennálló betegségeinek megfelelően foglalkoztatta-e a felperest és az állított munkamegtagadást indokolhatta-e fizikai, illetve egészségi állapota, mivel erről nem lehet szó olyan esetben, amikor a munkavállalót egészségi állapota teszi alkalmatlanná a rábízott tevékenység ellátására. A bizonyítékokat egyesével és maguk összességében értékelve és mérlegelve arra a megállapításra jutott, hogy az alperes a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközően jogellenesen szüntette meg a felperes kormánytisztviselői jogviszonyát.
- [17] Rögzítette, az alperes úgy nyilatkozott, hogy a jogviszony megszüntetésének indoka a helyszíni ellenőrzésekre vonatkozó munkáltatói utasítás megtagadása volt. Megállapította, hogy az alperes tudomással bírt a felperes mozgásának korlátozottságára kiható megbetegedéséről, a gyermekparalíziséről, mivel 2010. október 5-én a felperes tájékoztatta **P.É.** humánpolitikai főosztályvezetőt ezen tényekről. Megjegyezte, ugyan a felperes úgy nyilatkozott, hogy mindez az elvégzendő munkában nem akadályozza, azonban nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy 2011. január 19-ét megelőzően a felperes munkaköri feladatait nem képezték az egész napos nyugtaellenőrzések. Ugyancsak értékelni kellett, hogy a felperes a kérelmében azt is rögzítette, a több órás utazás többszöri átszállással súlyos nehézséget jelent számára. **N.P.** tanúvallomása alapján megállapította továbbá, hogy a felperes a főosztályvezetőt is tájékoztatta a megbetegedéséről. Ebből következik, hogy a főosztályvezető a felmentés közlését megelőzően tudott arról, hogy a felperes a mozgásával kapcsolatos megbetegedése miatt nem tudja ellátni a rábízott területi munkát. **dr. K.Z.** közvetlen felettes tanúvallomásából arra a következtetésre jutott, a felperes az osztályra való érkezésekor közvetlen felettesét betegségéről és ezzel összefüggésben arról is tájékoztatta, hogy a folyamatos nyugtaellenőrzési területi munkát nem tudja ellátni. Az osztályvezető nyilatkozatából

továbbá azt is megállapította, hogy a felperesnek 2011. márciusától napi 5-8 nyugtaellenőrzés (területi) ellenőrzést kellett volna végeznie.

- [18] Rámutatott, a perben kirendelt Dr. Berky és Társai Igazságügyi Szakértői Iroda Kft. szakvéleménye alátámasztotta a felperes munkamegtagadással kapcsolatos előadását. A szakértői vélemény értelmében nem valószínűsíthető, hogy a felperes a helyszínre kijárást napi rendszerességgel igénylő munkát tartósan, ereje különös megfeszítésével képes lett volna ellátni (már 2011 előtt sem). Figyelemmel arra, hogy a felperes 1991 óta mozgáskorlátozottnak minősült és a tömegközlekedési eszköz használatára nem képes, így amennyiben munkaköri feladat kizárólag külső helyszínen, tömegközlekedéssel vagy gyalogosan teljesíthető, ennek ellátására a felperes alkalmatlan volt. Dr. Nagy Marcell igazságügyi foglalkozásorvostan szakértői véleménye megerősítette, hogy a felperes fokozottabb fizikai terheléssel, járással, állással, lépcsőzéssel, tömegközlekedéssel járó munkakörre nem alkalmas.
- [19] Rögzítette, az alperes - általa sem vitatottan - a felperes üzemorvosi vizsgálatát 2011. január 19-ét követően nem rendelte el, a felperes ezen időponttól betöltött munkakörére alkalmas minősítéssel nem rendelkezett, és alperes azt követően sem utalta be foglalkozás-egészségügyi vizsgálatra, hogy N.P.-nak jelezte a helyszíni ellenőrzéssel kapcsolatos problémáit.
- [20] Érvelése szerint a perben beszerzett, aggálytalannak minősülő szakértői vélemények alátámasztották a felperes által előadottakat arra nézve, hogy egészségi állapota nem tette alkalmassá a napi 5-8 helyszíni ellenőrzés lefolytatását, így megállapította, hogy a felperes jogszerűen tagadta meg a munkavégzést. Mindebből következően az erre alapított alperesi intézkedés jogellenesnek minősül.
- [21] A Ktv. 60. § (1) bekezdése alapján az alperest a keresi kérelemnek megfelelően kötelezte a felperes eredeti munkakörében való tovább foglalkoztatására, mivel ennek mellőzésére az említett jogszabályi rendelkezés nem ad lehetőséget. Nem találta azonban alaposnak a felperes azon kérelmét, hogy az alperes I/D munkakörben foglalkoztassa tovább, mert annak megítélése, hogy a felperes jelenleg milyen munkakör betöltésére alkalmas, nem a bíróság hatáskörébe tartozik, kizárólag a körben adható ki kötelezés az alperesnek, hogy az eredeti munkakörben foglalkoztassa az elbocsátott kormánytisztviselőt.
- [22] Az összegszerűség körében az elmaradt illetményt a I/A munkakör figyelembevételével - a 759.704 forint jubileumi jutalmat is beszámítva - 2011. július 1-től 2013 február 4. napjáig havi 204.845 forint alap- és 61.454 forint kiegészítő illetmény, 2013. február 5-től 2016. június 30-ig 216.440 forint alap- és 64.932 forint kiegészítő illetmény, 2016. július 1-től 2016. december 31-ig 249.834 forint alap- és 77.300 forint kiegészítő illetmény, 2017. január 1-től 2017. december 31-ig 263.902 forint alap- és 77.300 forint kiegészítő illetmény, 2018. január 1-jétől 2020. március 4. napjáig 367.167 forint alap- és 77.300 forint kiegészítő illetmény alapulvételével számolta a felperest megillető elmaradt illetményt. Ebből levonásba helyezte a felperes máshonnan megtérült jövedelmét, így az 563.160 forint állskeresési járadék, a más jogviszonyban töltött időre eső 1.637.178 forint illetmény és 3.796.914 forint rehabilitációs járadék összegét, elfogadva a kárenyhítési kötelezettség körében a felperes által becsatolt bizonyítékokat. Utalt arra, hogy ezekben az összegekben a felperes nem részesült volna, amennyiben a jogviszonya az alperesnél fennmarad. Ezen túlmenően levonásba helyezte az elmaradt illetmény összegéből a felperes részére 2011. május 31-én megfizetett 1.065.200 forint végkielégítés összegét is. Nem osztotta a felperes azon álláspontját, hogy a végkielégítés nem vehető figyelembe elévülés miatt, mivel az alperes a keresetlevél benyújtását követően ellenkérelmében a kereset teljes elutasítását kérte, ez magában

foglalja az esetleges visszahelyezés esetén a már megfizetett végkielégítés levonását is. Mindezek túl hangsúlyozta, hogy a visszahelyezésről való rendelkezés alapján a felperes jogviszonya folyamatosnak tekintendő, így a korábban megfizetett végkielégítés elveszítette jogalapját.

[23] A Ktv. 60. § (2) bekezdésére utalva megalapozottnak találta a felperes cafeteria juttatásra vonatkozó igényét, e körben figyelemmel volt arra, hogy a **törvény** 34/P. § (4) bekezdése a felmentés időpontjában nem, csak 2013. január 1-jétől volt hatályos, ezért az alperesnek ezen jogcím vonatkozásában tett érvelése nem volt megalapozott.

[24]ítélte a felperes mozgóbér jogcímén előterjesztett igényét is, mivel a jogviszony jogellenes megszüntetésével az alperes elzárta a felperest arról, hogy ezen juttatásban részesüljön és saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhatott. Mindezek okán úgy határozott, hogy a felperes az alperes által kimunkált mozgóbér juttatás átlagára jogszerűen tarthat igényt.

A felperes fellebbezése

[25] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a másodfokú eljárásban - az időmúlásra tekintettel - a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 247. § (1) bekezdése alapján előterjesztett keresetfelemelésben megjelölt összegekben kérte az alperes marasztalását, egyben a korábbi jogviszonya helyreállításával az alperes kötelezését arra, hogy az eredeti munkakörében „operatív **ellenőr** I/5” foglalkoztassa tovább. E körben a Ktv. 60. § (1) bekezdés a) pontjára és a jelenleg hatályos, a **törvény** 216. § (1) bekezdésére utalt. Mindezek okán 2011. június 1-jétől az ítélet jogerőre emelkedéséig (2021. március 4-ig) elmaradt illetmény jogcímén mindösszesen 39.512.862 forint (mely összeg a 759.800 forint jubileumi jutalmat is magában foglalja) és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, külön - a másodfokú ítélet rendelkező részében - évenkénti bontásban feltüntetve az ezen a jogcímen járó összegeket, a későbbi nyugellátása vonatkozásában a járulékfizetéssel fedezett szolgálati idő egyértelmű megállapíthatósága érdekében.

[26] Ezen túlmenően a cafeteria juttatás körében is keresetfelemeléssel élt, és ezen a jogcímen 2.151.781 forintra, míg a mozgóbérként megítélt összeget kártérítés jogcímén 6.739.381 forintra és késedelmi kamatára kérte megváltoztatni.

[27] A kereset összecszerűsége vonatkozásában ugyanakkor elfogadta az alperesnek a fellebbezési eljárásban az elmaradt illetményre (I/A és 2021. január 1-től I/5 A besorolási kategória) és cafeteria juttatásra, valamint mozgóbérre adott számításait.

[28] Az összecszerűség megváltoztatására irányuló fenti kérelem kapcsán elsődlegesen hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az I/A munkaköri kategória figyelembevételével megállapított elmaradt illetmény összegéből megalapozatlanul vonta le a rehabilitációs járadék összegét (3.796.914 forint), másodlagosan a 2017. évtől 2020. március 13-ig folyósított összegeket, azaz 1.670.854 forintot. Ugyancsak kérte mellőzni a megtérült jövedelem összegéből az elsőfokú bíróság által levont 1.065.200 forint végkielégítés összegét is. Kérte továbbá módosítani a mozgóbér juttatás jogcímén történő marasztalást, azt kártérítés jogcímére változtatva. Egyben másodfokú perköltségigényt is előterjesztett, 190.500 forint Áfá-t is tartalmazó ügyvédi munkadíjban meghatározva annak összegét.

[29] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Pp. 206. § (1) bekezdésébe és a Pp. 221. § (1) bekezdésébe ütközik, ugyanis az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy a tanúk

vallomásából milyen ítéleti következtetésre jutott a felmentést megelőző munkavégzés kapcsán, és nem értékelte a becsatolt okirati bizonyítékokat sem. Akként érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ugyan helytállóan állapította meg, hogy az alperes a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütköző módon jogellenesen járt el a jogviszony indokolás nélküli megszüntetése során, azonban a tényállás pontosítása, kiegészítése indokolt a megismételt eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen. Hangsúlyozta, hogy a Kúria által adott iránymutatás alapján kizárólag közvetlen munkahelyi vezetőjének, **dr. K.Z.** osztályvezetőnek a 2011. március 9-én adott, az egész napos nyugtaellenőrzésre vonatkozó utasításának, illetve az erre reakcióként adott munkáltatói intézkedésnek - mely szerint nyilatkozatát az alperes munkamegtagadásnak minősítette, és indokolás nélkül felmentette - van jelentősége a rendeltetésellenes joggyakorlás megítélésakor. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság is helytállóan rögzítette a jogviszony megszüntetésének tényleges indokát, miszerint az a munkamegtagadás, azaz a helyszíni ellenőrzésekre való kimenetel megtagadása volt. Az alperes alkalmazásában álló közvetlen munkahelyi vezetők a korábbi eljárásokban még csak fel sem merült újabb tényállításokat tettek - az életszerűség és a logika szabályaival is ellentétesen - a felmentést közvetlenül megelőző időszakra vonatkozó munkavégzésével kapcsolatban, amelyek a bizonyítás során nem nyertek alátámasztást. Hangsúlyozta, hogy a perben beszerzett szakértői vélemények (dr. Berki Zsolt igazságügyi orvosszakértői és dr. **Nagy Marcell** munkaegészségügyi szakvéleménye) alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható volt, hogy 2011. március 9-én **dr. K.Z.** osztályvezető olyan feladatra (egész napos nyugtaellenőrzés) utasította, amelyre betegsége és fogyatékossága okán nem volt alkalmas, és olyan munkakörben (operatív **ellenőr**) került foglalkoztatásra végleges áthelyezését követően, amelyre foglalkozás-egészségügyi alkalmassági vizsgálattal nem rendelkezett. Mindezek alapján megállapítható volt az a tény, hogy jogszerűen nyilatkozott közvetlen munkahelyi vezetőjének a feladatkiszabás során úgy, hogy nem tudja vállalni az azzal kapcsolatos fizikai igénybevételt.

- [30] Ezen túlmenően rámutatott, az alperes, illetve a felperes felettese a megismételt eljárásban **dr. K.Z.** osztályvezető által 2011. február 14-én a főosztályvezetőnek írt e-mail alapján a munka megtagadásán túl súlyos szakmai hiányosságokra is hivatkoztak munkavégzése kifogásolásaként. Az e körben előadottak (a megbízólevelek át nem vételével kapcsolatos állítások, jegyzőkönyvek felvételével kapcsolatos állítások, a ténytyszerűség hiánya, „rossz iratok helyszínrre vitele”, jegyzőkönyv helyszíni rögzítésének elmaradása) azonban nem nyertek igazolást a perben.
- [31] Valótlanul állította álláspontja szerint az alperes az éjszakai szórakozóhelyek ellenőrzésével kapcsolatos vizsgálatot is, amelyekre szintén hivatkozott a jogviszony megszüntetésével kapcsolatos döntés meghozatala kapcsán **N.P.** főosztályvezető. Az alperes állításával szemben nem férfiak részére szóló éjszakai akcióra jelentkezett, a valóságban ugyanis benzinkutak ellenőrzésére személygépkocsival való kiszállással került sor, méghozzá a jogviszony megszüntetésére vonatkozó javaslat aláírása után 2011. március 21-22-én.
- [32] Hangsúlyozta, hogy a Ktjv. 2. § (1) bekezdése és a Ktv. 71. § (2) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó Mt. 4. §-a szerinti rendeltetésszerűség objektíve vizsgálendő, tényállásszerűen felsorolni szükségtelen a lehetséges eseteket, azonban a perben vizsgálendő volt, hogy az alperes miért szüntette meg a perbeli jogviszonyt (BH2010. 257., EBH2014. M.11.). Álláspontja szerint az alperes a felmentés jogszerűségét a felmentés közlésekor ismert körülményekkel és okiratokkal alátámasztva bizonyíthatta volna jelen perben, ugyanakkor vétkes kötelezettségszegés alapos gyanúja esetén köteles lett volna fegyelmi eljárást indítani, ilyenre azonban nem került sor. Megítélése szerint az alperes célja nem ez volt, hanem az indokolás nélküli felmentése, amely

alkalmas volt arra, hogy a jogorvoslathoz való jogát elvonja, azt csorbítsa, és önmagában már ez a tény többlettényállási elemként megalapozná a rendeltetésellenes joggyakorlást. Az alperes eljárása során - az időszakosan részére biztosított - indokolás nélküli felmentés lehetőségével visszaélt, amikoris végleges áthelyezését követően az első naptól kezdődően nem kívánatos személyként kezelte és a szervezetből való eltávolítására törekedett. Mindezt annak ellenére tette, hogy a munkaköréhez előírt képzettséggel, végzettséggel, szakmai tapasztalattal és gyakorlattal rendelkezett, ugyanakkor kihasználta betegségét és fogyatékosságát.

- [33] A felmentési jog rendeltetésszerű gyakorlása körében **N.P.** főosztályvezető tanúvallomása kiemelt jelentőséggel bírt, hiszen ő tett javaslatot a jogviszony megszüntetésére. Munkavégzésével kapcsolatosan **N.P.** saját elmondása szerint sem rendelkezett közvetlen tapasztalattal, csupán az osztályvezetőtől volt ezekről közvetett tudomása. Az alperes az osztályvezető és a főosztályvezető állításainak helytálló voltát nem igazolta, az ellentmondásokat nem oldotta fel.
- [34] A munkaköri szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (VI.24.) NM rendeletre utalva kiemelte, hogy az alkalmassági vizsgálatok elvégzésének kötelezettsége a munkáltató felelősségi körébe tartozik. Ezeket az időszakos alkalmassági vizsgálatokat a valós munkakörre kell lefolytatni, azonban az operatív ellenőrzési szakterületre való áthelyezését követően ez jogszabálysértő módon elmaradt. Az is igazolást nyert, hogy az áthelyezést követően ellátott munkakör nagyobb fizikai terheléssel járt, mint korábbi munkaköre, így a két munkakör nem feleltethető meg egymásnak, ellenkezőjére az alperes bizonyítási indítványt nem tett. Rámutatott, hogy az áthelyezésre az egészségi állapota következtében került sor, és azt követően, hogy az alperes tudomására hozta az áthelyezést követően megbetegedését, soron kívüli alkalmassági vizsgálatot kellett volna elrendelni.
- [35] A 25 éves jubileumi juttatás - amelyre 2017. június 4. napján jogosultságot szerzett -, az elmaradt cafeteria juttatás - mint a bírói gyakorlat alapján az elmaradt járandóság körébe tartozó juttatás - és a feltételhez kötött személyi juttatás (mozgóbér) iránti igények megalapozottsága körében az alábbiakra hivatkozott.
- [36] Az Mfv.II.10.430/2008/4. számú kúriai döntésre hivatkozva hangsúlyozta, hogy a munkáltató a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként az azzal okozati összefüggésben bekövetkezett jövedelemcsökkenést és kiadást kárként köteles megtéríteni. A **törvény** 32. § (2) bekezdése nem nevesíti azon esetkört az alperesi munkáltató alkalmazásában álló cafeteria juttatásra nem jogosult személyek között, akiket a bíróság jogerős ítéletével helyez vissza korábbi jogviszonyába. Analógiaként pedig álláspontja szerint alkalmazandó a BH2003. 385. számon közzétett jogeset is, melynek értelmében az elbocsátott köztisztviselő igényt tarthat a megelőző időszakban rendszeresen kapott eredményjutalom összegére, annak ellenére, hogy tényleges munkavégzés hiányában teljesítménye értékelésére a perbeli időszakban nem volt lehetőség. Az alperesi igazgatóság állományában lévő személyek döntő többsége (a revizorok 97-98 %-a) folyamatosan részesült a feltételhez kötött személyi juttatásból, ahogy felmentését megelőző minden negyedévben esetében is így alakult. Kizáró feltétel terhére azért nem állapítható meg, mert az alperes jogellenes intézkedése miatt nem tudott munkát végezni, az alperes magatartása miatt volt távol a munkából.
- [37] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul számította be megtérült jövedelemként a 2012. április 10. napjától jelenleg is folyósított rehabilitációs ellátás összegét. Ez az ellátás egészségbiztosítási ellátásnak minősül és mint adómentes bevétel nem vonható le az összevont

adóalapba tartozó, de a részére elmaradt illetmény címén megítélt összegből, mint adóköteles jövedelemből. Hangsúlyozta továbbá, hogy pernyertesség esetén erre az összegre vonatkozóan visszafizetési kötelezettség terhelné, a megváltozott munkaképességű személyek ellátásáról szóló 2011. évi CXCI. törvényre (a továbbiakban: Mmtv.) értelmében a heti 20 órát meghaladó munkaidő esetén 2016. május 1-jéig a rehabilitációs pénzbeli ellátás folyósítását szüneteltetni kellett, ezen időpontot követően pedig kereseti korlátozás lépett életbe, ezen korlát túllépése esetén a rehabilitációs ellátás megszüntetésre kerül. A jogalap nélkül felvett ellátás visszafizetését az illetékes kormányhivatal rendelheti el. A rehabilitációs ellátás címén jogosan felvett összeg azonban azért sem vehető figyelembe megtérült jövedelemként, mivel az említett jogszabályi rendelkezések alapján a munkavégzés mellett bizonyos mértékig megilletik.

- [38] Hangsúlyozta, az alperes a megtérült jövedelem körében előterjesztett legutolsó nyilatkozatában 4.400.429 forintot vett számításba megtérült jövedelemként, és kért felperesi pernyertessége esetén levonásba helyezni azzal, hogy nincs tudomása arról, mekkora összegű rehabilitációs járadékban, vagy esetleges jövedelemben részesült. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság megtérült jövedelemként a rehabilitációs ellátás összegét is figyelembevéve, összesen 7.062.542 forintot számított ki (hivatalból) és helyezte azt levonásba az elmaradt jövedelemként járó összegből. Ezzel túlterjeszkedett az alperes indítványain és megsértette a Pp. 3. § (2) bekezdésében foglaltakat. Az alperes ugyanis csak az ítélethozatal előtt egy nappal annyit kifogásolt, a rehabilitációs ellátásként kapott összeg is megtérült jövedelemnek számít, mint ahogy a kifizetett végkielégítés, táppénz és az állskeresési járadék is. A folyósított rehabilitációs ellátás összegét azonban az alperes nem konkretizált, mindösszesen annyit jelölt meg, hogy 2011. június 01-je és 2017. december 31. napja között 4.400.429 forint jövedelme keletkezett. Ezért másodlagosan azt kérte, a 2017-2020 között folyósított, összesen 1.670.854 forint rehabilitációs járadék összegét a másodfokú bíróság ne vegye figyelembe megtérült jövedelemként. Továbbá az alperes a megtérült jövedelemből a végkielégítés összegének levonásba helyezésre csak 2017-ben tett első ízben indítványt, így az ítélet ezzel kapcsolatos következtetése és megtérült jövedelemként a kifizetett végkielégítés figyelembevétele téves és az Mt. 11. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző.
- [39] A mozgóbér vonatkozásában előadta, az kártérítés jogcímén jár, és a jogellenes jogviszony megszüntetése jogkövetkezményeként kárként érvényesíthető a munkáltatóval szemben, figyelemmel az Mfv.I.10.173/2011/5. számú és Mfv.II.10.430/2008/4. számú eseti döntésekre.
- [40] Mindezekon túl az ítélet indokolásának kiegészítését kérte azzal, hogy a monitor előtti munkavégzésre rendelkeztetett orvosi alkalmassági vizsgálattal, illetőleg, hogy **dr. K.Z.** arról tájékoztatta 2011. március 9. napján, hogy „egész napos” nyugtaellenőrzést fog végezni, valamint azzal, hogy a jelen eljárás immár a harmadik elsőfokú eljárás a kereset vonatkozásában. Ugyanakkor kérte mellőzni azt a megállapítást az elsőfokú ítélet szövegéből, hogy tömegközlekedési eszközök használatára nem képes, figyelemmel a perben beszerzett szakértői véleményre. Megjegyezte továbbá, hogy az elsőfokú ítéletben szereplő rehabilitációs ellátás 2020. évi összege számszakilag hibás, mivel annak összegét 2020. március 13. napja helyett március 15. napjáig számolta az elsőfokú bíróság.
- [41] Az elsőfokú bíróság által a per eldöntése alapjául szolgáló jogszabályi hivatkozások kiegészítését is kérte az MK. 95. számú állásfoglalás 4. pontjával, a Ktv. 71. § (2) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó a Munka Törvénykönyvről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) 4. § (1), (2), (3) bekezdésével, a 33/198. (VI. 24.) NM rendelettel, a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCI. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 193-194. §-ával, a **törvény.** 34/X. § (1) bekezdés

a) pontjával, (2) bekezdésével, **törvény** 216. § (1) és (2) bekezdésével. E körben hangsúlyozta, hogy a Kttv., a **törvény**. és a **törvény**. hivatkozott rendelkezései azonos módon rendelkeznek a rendeltetésellenes joggyakorlás esetén alkalmazandó jogkövetkezményekről, és ez alapján is fennállnak az eredeti munkakörbe történő visszahelyezés feltételei. Ugyancsak utalni kellett volna a Kttv. 9. § (2) bekezdésben rögzített, a jóhiszeműség és tisztesség elvének megfelelő eljárási kötelezettségre a jogszabályi hivatkozások között. Mindezeket túl hangsúlyozta, hogy sem a Ktv.-nek, sem a Ktjv.-nek nem volt olyan rendelkezése, amely alapján a munkáltató a rendeltetésellenes joggyakorlás megállapítása esetén a visszahelyezés mellőzését kérhetné, és az alperes egyébként sem bizonyított olyan, a Kttv.-ben, illetve a **törvény**.-ben rögzített körülményeket, amelyek a továbbfoglalkoztatás mellőzésére lehetőséget biztosíthatnának. Hangsúlyozta, hogy a bíróságnak nincs mérlegelési lehetősége a perbeli esetben az eredeti munkakörben való továbbfoglalkoztatás mellőzésére, e körben az elsőfokú ítélet következtetései helyesek voltak.

Az alperes fellebbezése

- [42] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását kérte a felperes továbbfoglalkoztatására vonatkozó kötelezést és a mozgóbérre vonatkozó marasztalást érintően.
- [43] Elsődlegesen vitatta, hogy a felperes jogviszonyát rendeltetésellenes joggyakorlással szüntette volna meg, mivel a Ktjv. 8. §-a alapján jogszerű lehetősége volt az indokolás nélküli felmentésre. Hangsúlyozta, a 2011. június 1. napjáig kizárólag ilyen módon tudta a munkáltató a kormánytisztviselői jogviszonyt megszüntetni, a jogszabály erre biztosított lehetőséget. Érvelése szerint a felperes eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatása aggályos egyrészt arra figyelemmel, hogy a felperes a perben mindvégig hangsúlyozta, hogy nem tudja ellátni munkaköri feladatait mozgáskorlátozottságára tekintettel. A felperes eredeti munkaköre operatív ellenőrzési területet érint, amely helyváltoztatással jár, a szakértői véleménnyel alátámasztott mozgáskorlátozottság okán a bíróság kötelezése megoldhatatlan terhet ró a munkáltatóra, a felperes eredeti munkakörben történő foglalkoztatása lehetetlen. Másrészt elengedhetetlen a munkakör betöltésénél az ügyfelekkel való kommunikáció, ez nem korlátozható kizárólag az írásbeli kommunikációra, naponta telefonon és személyesen is kommunikálni kell az ügyfelekkel. A felperes ugyanakkor elmondása alapján hallásproblémája miatt képtelen a személyes és telefonos kommunikációra, amit a tanúvallomások és a felperes tárgyaláson tanúsított magatartása is alátámasztott (nem értette, amit a bíró mondott, ügyvédjének többször artikuláltan, közvetlen közről kellett tolmácsolnia az elhangzottakat, többször szünet elrendelését kérte avégett, hogy az ügyvédje elmagyarázza az elhangzottakat, holott hallókészüléket használt, leíró tolmács kirendelését is kérte stb.). Álláspontja szerint az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes eredeti munkaköre az azóta már megszűnt operatív és információtechnológiai osztályon volt, a munkakör informatikai ismereteket követelt, a felperes informatikai végzettséggel rendelkezett, de kellő szakértelem és gyakorlat hiányában a munkakörhöz tartozó informatikai feladatokat nem tudta elvégezni (szűrések, listák, statisztikák készítése). Mindezeket túl jelenleg az alperesnél az üres álláshelyek zároltak. Mindezek okán nincs lehetőség a felperes továbbfoglalkoztatására, ezért az erre vonatkozó ítéleti kötelezés mellőzése indokolt.
- [44] Ezen túlmenően - tartalma szerint - a mozgóbér megfizetésére irányuló marasztalás körében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az ezen a jogcímen előterjesztett kereseti kérelem elutasítását kérte. Hangsúlyozta, a felperes jogviszonyának megszűnésekor hatályos, az ... szabályzatáról szóló **Hivatal** elnöke által kiadott 1035/B/2010. A. utasítás 88. § (1) bekezdése értelmében - amelyhez

hasonlóan rendelkezik a jelenleg hatályos 2092/2016/VEZ. szabályzat 256. pontja is - az alkalmazottnak alanyi jogosultsága nincs az eredménye arányos jutalomra. Ez a juttatás aktív munkavégzéshez kötött és több tényezőtől, így pl. az előirányzott bevételi terv teljesülésétől függ. Ezért amennyiben a felperes foglalkoztatási jogviszonya folyamatos lett volna, alanyi jogosultsága akkor sem keletkezett volna a mozgóbérre.

A felperes és az alperes fellebbezési ellenkérelme

- [45] A felperes az alperesi fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében mindenekelőtt azt hangsúlyozta, hogy a fellebbezés egyetlen megsértett anyagi, vagy eljárásjogi jogszabályhely megjelölést sem tartalmaz. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet helytállóan állapította meg, hogy az alperes a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütköző módon jogellenesen járt el a perbeli kormánytisztviselői jogviszony indokolás nélküli megszüntetése során. Rámutatott, hogy a felmentés időpontjában hatályos Ktjv. 2. § (1) bekezdése alapján a Ktv. 71. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az Mt. 4. §-a irányadó a jogok gyakorlása körében, és ennek kapcsán a rendeltetésszerűség objektíve vizsgálendő. A BH 2010.257. és az EBH 2014.M.11. számú döntésekre hivatkozással kiemelte, hogy a kormánytisztviselői jogviszony megszüntetése csak akkor eshet egybe a rendeltetésszerű joggyakorlással, ha annak a rendeltetésével összefüggő tárgyilagos indokoltsága fennáll. A bizonyítási eljárás során igazolást nyert, hogy ezen követelményeket az alperes megsértette, és fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett azon álláspontját, hogy az alperes az indokolás nélküli felmentés lehetőségével visszaélve kihasználva a betegségét és fogyatékosságát, az utolsó szolgálati helyre történő áthelyezést követően az alperesi szervezetnél nem kívánatos személynek minősítve, onnan történő mielőbbi eltávolítására törekedett.
- [46] A továbbfoglalkoztatásra vonatkozó kötelezés mellőzésére vonatkozó kérelem kapcsán hangsúlyozta, valótlan az alperes fellebbezésében írt azon állítása, hogy az igazgatóságon lévő üres álláshelyek zároltak, mindennek cáfolatát adja a fellebbezés mellékletét képező, az alperes által kiírt állaspályázat. Rámutatott továbbá, hogy 2011. március 31. napjáig egyetlen kormánytisztviselői jogviszonyban álló, a **N. Igazgatóság O.E.** Főosztályán foglalkoztatott személynek sem volt informatikai végzettsége, és informatikai feladatokat senki nem is kapott ezen időpontig. Azt pedig az alperes nem bizonyította a perben, hogy ne lenne alkalmas a munkakörébe tartozó informatikai feladatok elvégzésére. A megfelelő szaktudással rendelkező személyt - **K.I.** - jóval a közszolgálati jogviszonyának megszüntetését követően alkalmazta az alperes. Továbbá az alperes maga is úgy nyilatkozott, nem merült feladat arra, hogy **ellenőri** munkáját halláskárosodás miatt ne tudná ellátni. Kiemelte, hogy a jelenlegi egészségi állapota nem képezi a per tárgyát, **N.P.** főosztályvezető és az alperesi képviselő szubjektív érzései, észlelései pedig irrelevánsak a kereseti kérelem elbírálása szempontjából. Figyelemmel arra, hogy a felmentés közlésekor a felmentés a Ktv. 60. § (1) bekezdés a) pontjába ütközött, így jogszerűen kérhette az egyik legsúlyosabb munkajogi visszaélés alapján az eredeti munkakörben történő továbbfoglalkoztatását a töretlen bírói gyakorlat értelmében is.
- [47] A mozgóbér (feltételekhez kötött személyi juttatás) vonatkozásában a BH2003. 385. számú jogesetre hivatkozással hangsúlyozta, a teljesítménye értékelésére a tényleges munkavégzés hiányában a munkáltató jogellenes intézkedése folytán nem volt lehetőség, az igazgatóság állományában lévő személyek azonban folyamatosan részesültek mozgóbérben. Az elsődlegesen kártérítés jogcímén igényelt összeg kapcsán hangsúlyozta, a törvény célja a teljes reparáció, a Ktv. 60. § (6) bekezdésébe tartozó, az elsőfokú ítéletben megítélt juttatás kompenzációs és jóvátételi célt szolgál. Az összességük kapcsán kiemelte, az alperes által kimutatott, 2014. III. és 2017. I.

negyedéve közötti időszakra vonatkozó számítást elfogadta az elsőfokú eljárásban, így a megalapozatlan fellebbezési kérelem elutasítását kérte.

- [48] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, a 2021. január 1-től hatályos **törvény**. új alapokra helyezte a foglalkoztatottak illetmény és előmeneteli rendszerét, erre figyelemmel került kiadásra az új 2035/2020/VEZ foglalkoztatási szabályzat. Ennek értelmében a felperes eredeti munkakörében való továbbfoglalkoztatása operatív **ellenőrként** kizárólag I/A kategóriában lehetséges. Ennek megfelelően elkészítette az elmaradt illetmény illetőleg a mozgóbér összegére vonatkozó számításait. A felek között vitatott, a továbbfoglalkoztatást érintő kérdéskörben azt hangsúlyozta, az alperes Dél-budapesti Igazgatóságán lévő álláshelyek zárolása, illetve feloldása nem az igazgatóság hatáskörébe tartozó döntésen alapul, így kérdéses, hogy a jogerős döntés végrehajtásakor rendelkezik-e üres álláshellyel.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

- [49] Az alperes és a felperes fellebbezése nem alapos.
- [50] A másodfokú bíróság a fellebbezések elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns tényállást az alábbi pontosítás mellett helyesen tárta fel, az abból levont következtetéseivel - az irányadó jogszabályok kiegészítésével - egyetértett és a fellebbezésekben foglaltak alapján a keresetváltoztatás kivételével nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet megváltoztatására.
- [51] A másodfokú bíróság a tényállást mindösszesen annyiban tartja szükségesnek pontosítani, hogy a felperes a tömegközlekedési eszközök használatában súlyosan nehezített.
- [52] Jogszerű az elsőfokú bíróság döntése a felperes jogviszonyának a rendeltetésszerű joggyakorlás tilalmába ütköző megszüntetése, és a jogellenesség folytán az eredeti munkakörbe történő visszahelyezése kérdésében. E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésében megjelölt jogszabályi hivatkozást azzal egészíti ki - a felperes helytálló utalása alapján -, hogy a Ktv. 2. § (1) bekezdése szerint a kormánytisztviselői jogviszonyra irányadó Ktv. 71. § (2) bekezdés a) pontja alapján a rendeltetésellenes joggyakorlás kapcsán az Mt. 4. §-át kell alkalmazni. A jogszerűséget nem érinti, hogy a perbeli időszakban hatályos Ktv. csupán az indokolás nélküli felmentést tette lehetővé, az alperes a jogviszony megszüntetésére vonatkozó jogát csak a rendeltetésének megfelelően gyakorolhatta, ahogy arra helytállóan hivatkozott a felperes. Az alperes ezen túlmenően azonban semmilyen indokot nem állított a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára a rendeltetésellenes alperesi joggyakorlásra nézve.
- [53] A felmentés időpontjában hatályos, így a jelen ügyben még alkalmazandó Ktv. 60. § (1) bekezdésének kötelező rendelkezése folytán az is közömbös, hogy az alperesnél az üres álláshelyek zároltak-e, illetve rendelkezésre áll-e számára üres álláshely. Ezen jogszabályhely nem teszi lehetővé a munkáltató számára a visszahelyezés mellőzésére történő hivatkozást semmilyen indok alapján. Miután a felperes keresete a rendeltetésellenes joggyakorlás körében alapos volt, az elsőfokú bíróságnak az egyenlő bánásmód követelménye megsértése kapcsán előadottakat nem kellett vizsgálnia. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felperes a diszkrimináció miatt egyébként is a Ktv. 60. § (4) bekezdésére hivatkozva terjesztett elő keresetet, ami a visszahelyezés nélküli megszüntetés jogkövetkezményeit rendezi, az elsőfokú bíróság pedig az elsődleges

keresetet, azaz a rendeltetésellenes joggyakorlást tartotta megalapozottnak és alkalmazta annak Ktv. 60. § (1) bekezdésében rögzített jogkövetkezményeként a visszahelyezést.

- [54] Nem volt megalapozott a felperes hivatkozása a felmentést követően hatályba lépett jogszabályokra és e körben az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítésére nézve. Az Alkotmánybíróság az 1/2016. (I. 29.) számú AB határozatában a Kttv. 193-194. §-ának a folyamatban lévő perekben való alkalmazhatóságát elrendelő, a közszolgálati tisztviselőkről szóló törvénnyel összefüggő átmeneti, módosuló és hatályát veszítő szabályokról, valamint egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2012. évi V. törvény 3. § (5) bekezdésének alaptörvény-ellenességét mondta ki, ezért azt megsemmisítette. A felperes által megjelölt további jogszabályok jelen perben való alkalmazhatósága pedig - a későbbi hatályba lépésekre figyelemmel - fel sem merülhetett, még összehasonlítás szintjén sem kellett az elsőfokú bíróságnak érvelést kifejtenie.
- [55] A tényállás kiegészítése körében előadott felperesi kérelem kapcsán a másodfokú bíróság hangsúlyozza, a tényállásban kizárólag a per eldöntése szempontjából releváns tényeket kell feltüntetni, a Pp. 221. § (1) bekezdése általánosságban azt írja elő, hogy a tényállást röviden kell előadni. A rendeltetésellenes joggyakorlás körében a tanúvallomások részletes ismertetése és ezek alapján a tényállás kiegészítése - a felperes fellebbezésében foglaltakkal szemben - nem volt indokolt, mivel a felperes egészségügyi alkalmassága szakkérdésnek minősült, így a perben beszerzett szakértői véleményeknek volt jelentősége. Ezek eredményéből pedig az következett, hogy az alperes nem szüntethette meg a jogviszonyt az általa munkamegtagadásnak nevezett magatartás miatt, amely utóbbi tény (az, hogy az egész napos nyugtaellenőrzést a felperes nem vállalta) a felek között nem volt vitás. Nem vitatott tények körében szükségtelen az egyes nyilatkozatok, bizonyítékok részletes ismertetése. Így nem kellett valamennyi, a perben rendelkezésre álló bizonyítékra egyenként kitérnie az elsőfokú bíróságnak, amennyiben az értékelési körébe vont bizonyítékok alapján a rendeltetésellenes joggyakorlást már igazoltnak találta.
- [56] A másodfokú eljárásban az alperes által előadottak alapján a felperes elfogadta az I/A., illetve 2021. január 1-jétől az I/5. foglalkoztatási kategóriába történő besorolását, és az ezen kategóriákhoz tartozó illetmény adatokat, ezért az elmaradt illetményt erre figyelemmel kellett megállapítani. Mindezekből következik, hogy az elsőfokú bíróság az összezszerűség számításakor helyesen vette alapul az I/A. besoroláshoz tartozó, nem vitatott illetmény adatokat.
- [57] kifogásolta a felperes a rehabilitációs járadék megtérült jövedelemként történő levonását. Az, hogy a hivatkozott ellátás munkavégzés esetén nem, vagy csak feltételekkel vehető igénybe az Mmtv. alapján, nem változtat azon, hogy a perbeli időszakban ez minősült a felperes ellátását biztosító új jövedelemnek, ezért hasonlóan a munkanélküli ellátáshoz, levonásba kell helyezni az elmaradt illetmény összegéből. Az alperes a felperes állításával ellentétben vitatta az elsőfokú eljárásban a levonás alóli mentességét a rehabilitációs járadéknak, ezért a teljes időszakra járó ellátást az elsőfokú bíróság jogszerűen vette figyelembe. Az, hogy az alperes számításaiban nem az ezen a jogcímen kifizetett valamennyi összeg szerepel, nem jelenti a felperesi állítás részbeni elismerését, hanem azt, hogy az alperes nem ismerte teljeskörűen a releváns adatokat. Ugyanakkor megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság erre figyelemmel, az alperes indítványára kötelezte a felperest az irányadó időszak vonatkozásában a még hiányzó ellátási összegek igazolására.

- [58] A felek fellebbezéseiben foglaltakkal szemben a mozgóbér kapcsán is helyes az elsőfokú bíróság döntése a marasztalás jogalapja és jogcíme körében. A foglalkoztatási jogviszony jogellenes megszüntetése esetén a töretlen bírói gyakorlat értelmében irányadó az az elv, hogy a munkavállalót olyan helyzetbe kell hozni, mintha meg sem szűnt volna a jogviszonya, megalapozza ezen juttatás iránti fizetési kötelezettséget is. A perbeli esetben az elmaradt illetmény, illetve egyéb járandóság részét képezi a mozgóbér juttatás, és nem a jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben felmerült egyéb kárnak minősül.
- [59] Az alperes által becsatolt kimutatásokból kitűnően - noha a feltételhez kötött személyi juttatás a foglalkoztatási szabályzatok értelmében nem alanyi jogon illetik meg a foglalkoztatottakat - a perbeli időszakban az állomány szinte valamennyi tagja részesült ilyen kifizetésben, amelyből az átlag kiszámítható volt. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, hogy a felperes a mozgóbér juttatástól az alperes jogellenesnek minősülő eljárása miatt esett el, a jogkövetkezményért így helytállni tartozik.
- [60] A végkielégítéssel összefüggésben alaptalanul vitatta a levonhatóságát a felperes a fellebbezésben, mivel a jogellenes megszüntetés miatti visszahelyezés folytán a jogviszony folyamatosnak és nem megszűntnek tekintendő. Ezáltal a jogviszony megszűnéséhez kapcsolódó végkielégítés jogalap nélkülivé vált, az esedékesség időpontja nem a kifizetéstől, hanem a jogellenesség jogerős megállapításától számít. Elévülésről ezért a végkielégítés levonásba helyezése esetében nem lehet szó, a visszahelyezés miatt a kifizetett végkielégítést be kellett számítani az elmaradt illetmény összegébe.
- [61] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a keresetfelemelésre is figyelemmel a perbeli időszakra (2011. 06. 01-2021. 03. 04.) a felek által egyezően előadott illetmény adatok alapján Mf/9.) az alábbi számításokat végezte.
- [62] 2011. 06. hó táppénz miatt illetményre nem volt jogosult a felperes, továbbá az elsőfokú ítéletben rögzített illetményadatokon túl a 2021. 01. 01-től a **törvény**. és a 2034/2020/VEZ szabályzat alapján a felperes illetménye az I/5 A besorolási kategória alapján 542.067 forint. Így a felperest 42.076.200 forint elmaradt illetmény és a 2017. 06. 04-én esedékessé vált 2 havi jubileumi jutalom illette meg, amely 759.800 forintot tett ki. Ez mindösszesen 42.836.000 forint. Az elmaradt illetményből a másodfokú bíróság levonásba helyezte a felperesnek kifizetett 1.065.200 forint végkielégítés és a megtérült jövedelem összegét. Ez utóbbiba az elsőfokú bírósággal egyezően az álláskereső járadék összegét (563.160 forint), a más jogviszonyban töltött időre eső jövedelem összegét (1.637.178 forint) és a rehabilitációs járadék összegét (az elsőfokú bíróság által az ítélelhezatalig számított 3.796.914 forint és az azt követően a másodfokú ítélet meghozataláig eltelt 12 hónapra eső ellátás: 12 x 42.065 forint, azaz 504.780 forint) számította be, amely mindösszesen 6.502.032 forintot tesz ki. Így a felperest megillető elmaradt illetmény összege: 35.268.786 forint, amely összegre a Pp. 247. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben ezen a jogcímen megítélt összeget.
- [63] Nem volt jogszerű lehetőség az elmaradt illetmény jogcímén járó összeg évenkénti megbontására, figyelemmel arra, hogy jelen per tárgyát nem a szolgálati idő és az annak alapjául szolgáló jövedelemadatok igazolása képezte. Nem kellett továbbá az elsőfokú bíróságnak az eredeti munkakörbe történő továbbfoglalkoztatás elrendelésével a munkakört is nevesítenie, mert ilyen kötelezettséget a Ktv. 60. § (1) bekezdése nem ír elő.

- [64] A cafeteria és a mozgóbér címén járó összegeket a felperes az alperes által a másodfokú eljárásban becsatolt kimutatásai alapján számította ki a keresetfelemelésében. A számítások e körben oly módon alakultak, hogy a cafeteria összege a perbeli időszakban 200.000 forint/év volt, kivéve a 2019-es évet, amikor is 400.000 forint/év összeget nyújtott ilyen jogcímen a munkáltató. Ez mindösszesen a 2.151.781 forintot tett ki a másodfokú ítélet meghozataláig. A mozgóbér összegét a felperes 2014. II. negyedévétől igényelte és számította, így az alperes kimutatásában szereplő összegek alapul vételével helytálló volt a 259.207 forint/negyedév átlag meghatározása és ennek összege az igényelt 26 „alkalomra” (negyedévre) 6.739.381 Ft-ot tesz ki. Így a másodfokú bíróság a felek által nem vitatott összecszerűségben a jogviszony jogellenes megszüntetése miatt a Ktv. 60. § (2) bekezdése alapján marasztalta az alperest, a Pp. 247. § (1) bekezdésére figyelemmel részben megváltoztatva az elsőfokú ítéletet.
- A marasztalási összegek módosulása (további 1 évre járó juttatásokkal) értelemszerűen érintette a kamatfizetés - középátlányos időtől számított - kezdő időpontját is.
- [65] Mindezeket túl arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy fellebbezés az ítélet indokolásával szemben is előterjeszthető, amennyiben a fél az érdemi döntéssel egyetért, annak indokával azonban nem. A per célja és a jogorvoslat célja is az adott jogvita eldöntése során a fennálló alanyi jognak az érvényre juttatása, vagyis a valakit megillető alanyi jogosultság bíróság általi védelme. Erre tekintettel a fellebbezésnek nem lehet célja, hogy az indokolás szó szerint a fél álláspontja szerinti szöveget tartalmazza. Ennek kapcsán utal az ítéletábra a bírósági határozatok indokolása követelménye körében hozott alkotmánybírósági határozatokra, amelyek elvi megállapítása szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása (3107/2016. (V. 24.) AB határozat és 30/2014. (IX. 30.) AB határozat).
- [66] A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Záró rendelkezések

- [67] A másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a sikertelenül fellebbező alperest a keresetfelemeléssel érintett részben a másodfokú eljárásban pernyertesnek minősülő felperes másodfokú perköltségének megfizetésére. Ennek összegéről a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésére és 4/A. § (1) bekezdésére figyelemmel, a felperes által megjelölt összegben határozott.
- [68] A felperes munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága, míg az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti teljes személyes illetékmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Budapest, 2021. március 4.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró